

Sygn. akt V Ka 269/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Janusz Chmiel

Sędziowie: SSR del. Katarzyna Gozdawa-Grajewska

SSO Sławomir Klekocki (spr.)

Protokolant: Monika Szymik

w obecności Magdaleny Szymańskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 21 lipca 2014 r.

sprawy:

J. M.

córki K. i M.

ur. (...) w R.

oskarżonej o przestępstwo z art. 284 § 2 kk i art. 276 kk w związku

z art. 11 § 2 kk przy zastosowaniu art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 12 lutego 2014 r. sygn. akt IX K 1145/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonej J. M. na rzecz oskarżyciela posiłkowego Gminy R. kwotę 420,00 (czterysta dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20,00 (dwadzieścia) złotych i obciąża ją opłatą za II instancję w kwocie 500,00 (pięćset) złotych.

Sygn. akt V Ka 269/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy w Rybniku uznał J. M. i I. K. za winne tego, że w okresie od 11 czerwca 2007 roku do 12 listopada 2010 roku w R., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc zatrudnione w charakterze księgowych w Urzędzie Miasta R. przywłaszczyły powierzone sobie pieniądze wpłacone do kasy Urzędu przez interesantów, a w celu utrudnienia wykrycia przestępstwa ukrywały dokumenty jakimi są dowody wpłat dokonywanych w kasie przywołanego Urzędu nie mając prawa wyłącznie nimi rozporządzać, swoim zachowaniem zaś spowodowały straty materialne o łącznej wartości 113.218,80 zł na szkodę Gminy R., tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk przy zast. art. 12 kk i za to na mocy art. 284 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk oraz art. 33 § 2 kk wymierzył im kary 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i kary grzywny w wysokości po 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych przy przyjęciu, iż wysokość jednej stawki dziennej stanowi kwotę 20 zł (dwadzieścia złotych).

Na mocy art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności na okres próby 4 (czterech) lat.

Na mocy art. 46 § 1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonych J. M. i I. K. środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę solidarnie wraz ze skazaną B. K. na rzecz pokrzywdzonego Gminy R. kwoty 84.398,80 zł (osiemdziesiąt cztery tysiące trzysta dziewięćdziesiąt osiem złotych osiemdziesiąt groszy). Na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonych solidarnie na rzecz oskarżyciela posiłkowego Gminy R. kwotę 1.008 zł (jeden tysiąc osiem złotych) tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika w sprawie.

Na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 4 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych Sąd zasądził na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe: - od oskarżonej J. M. wydatki w wysokości 384,78 zł (trzysta osiemdziesiąt cztery złote siedemdziesiąt osiem groszy) oraz opłata w wysokości 500 zł (pięćset złotych); - od oskarżonej I. K. wydatki w wysokości 683,92 zł (sześćset osiemdziesiąt trzy złote dziewięćdziesiąt dwa grosze) oraz opłata w wysokości 500 zł (pięćset złotych).

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonej J. M. zaskarżając wyrok w całości zarzucając na podst. art. 438 pkt 3 kpk błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia a mający wpływ na treść orzeczenia, poprzez przyjęcie, że oskarżona począwszy od 11 czerwca 2007 r. do listopada 2010 r. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami przywłaszczyła kwotę 113.218,80 zł na szkodę Gminy R. pomimo, że z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że czynu tego dopuściła się inna osoba. W oparciu o ten zarzut obrońca oskarżonej J. M. wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonej J. M. nie zasługuje na uwzględnienie a podniesione w niej zarzuty i wnioski są nie trafne. Podniesiony w apelacji zarzut błędności w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku jest nie trafny. Tymczasem "zarzut błędności w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku może okazać się trafny tylko wówczas, gdy podnoszący go w apelacji zdoła wykazać sądowi orzekającemu w I instancji uchybienie przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegające na nieuwzględnieniu przy jej dokonywaniu - tak zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak też całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności (art. 410 kpk). W sytuacji, w której takowych uchybień on nie wykazuje, przestając (co jest bardzo częstym zjawiskiem) na zaprezentowaniu własnej, nieliczącej się (na ogół) z wymogami tegoż art. 410 kpk, nie sposób uznać, że rzeczywiście Sąd I instancji dopuścił się przy wydaniu tego zaskarżonego orzeczenia tego rodzaju uchybienia." (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 27.04.2006 r. II AKA 80/06 Lex nr 183575). Sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia jednocześnie wskazując przesłanki, którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym przy czym dokonanych ustaleń dokonał zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów. Obrońca w swojej apelacji zarzuca sądowi I instancji, że bezkrytycznie dał wiarę zeznaniom świadka B. K., które jego zdaniem nie zasługują na wiarę, która jego zdaniem miała interes w pomówieniu

oskarżonej o współudział w sprawie przywłaszczenia pieniędzy aby ta ostatnia była zobowiązana do naprawienia szkody. Jednak zupełnie pomija obrońca oskarżonej J. M. fakt, że sąd I instancji oceniał zeznania świadka B. K. przez pryzmat pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie. Z zeznań świadka K. D. ówczesnego Naczelnika Wydziału Podatków Urzędu Miasta R. wynika wprost, że nie było możliwym by B. K. mogła sama uprawiać proceder przywłaszczenia pieniędzy bez pomocy i wiedzy oskarżonej J. M. i I. K., które zajmowały się księgowaniem, wystawianiem upomnień i wystawianiem tytułów wykonawczych. A. M. szczegółowo opisała w swoich zeznaniach na czym polegała praca oskarżonej J. M. w urzędzie. Miała ona za zadanie sprawdzać czy wszystkie kwity dołączone do raportu zostały w tym raporcie ujęte przez kasjerkę. Gdyby oskarżona należycie wykonywała swoje obowiązki tj. kontrolę raportów kasowych B. K. nie mogłaby uprawiać sama procederu przywłaszczenia pieniędzy. Słusznie sąd rejonowy wskazywał w swoim uzasadnieniu, że oskarżone działały nie z pobudek altruistycznych, kierując się chęcią pomocy B. K. ale po to aby ich proceder przywłaszczenia pieniędzy wpłacanych przez podatników podatku od nieruchomości nie został odkryty. Powołując się na wyrok Sądu Rejonowego w Rybniku w sprawie III K 558/11 sąd I instancji wskazywał, że taki mechanizm trwał od długiego już czasu i oskarżona z tego korzystała. W tych okolicznościach w ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona zarzucanego mu czynu opisanego w akcie oskarżenia. Sąd rejonowy dokonał oceny dowodów zgromadzonych zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego w sposób bezstronny, nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów, a przy tym uwzględnił zasady doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Tym samym zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego mają w ocenie Sądu Okręgowego charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwych ocen i ustaleń sądu, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia sądu rejonowego. Zgodnie z orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8.06.2004 r. sygn. II Aka 112/04 KZS 2004/7-8/6 "sama tylko możliwość przeciwstawienia ustaleniom dokonany w zaskarżonym wyroku odmiennego poglądu uzasadnionego odpowiednio dobranym materiałem dowodowym nie świadczy, że dokonując tych ustaleń sąd popełnił błąd. Dla skuteczności zarzutu błędu niezbędne jest wykazanie nie tylko wadliwości ocen (wniosków wyprowadzonych przez sąd) ale i wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego jakich dopuścił się sąd". Ponieważ apelacja obrońcy oskarżonego skierowana jest co do całości orzeczenia, obowiązkiem Sądu Okręgowego jest również sprawdzenie, czy wymierzona oskarżonemu kara nie jest rażąco surowa. Oskarżonej J. M. wymierzono karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 50 stawek dziennych po 20 zł każda. Przystępstwo z art. 284 § 2 kk zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Wymierzona zatem oskarżonej kara pozbawienia wolności oscyluje w dolnych granicach zagrożenia. Podkreślić należy, że sąd I instancji wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 4 lat. Dolegliwość tej kary zdaniem sądu odwoławczego nie przekracza stopnia winy oskarżonej i prawidłowo realizuje cele zapobiegawcze w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej. Z tych też względów nie uznając zasadności zarzutów apelacji obrońcy oskarżonej, nie dzielając przytoczone na jej poparcie argumentów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. O kosztach sądowych orzeczono po myśli art. 636 § 1 kpk.